

coulisse

het nieuwe tijdschrift van cultuurcentrum Hasselt

CCHA.BE • JANUARI 2019 – N° 1

coulisse

verschijnt 2x per jaar
en is een uitgave van

CULTUURCENTRUM HASSELT

Kunstlaan 5, 3500 Hasselt
+32 11 22 99 31, info@ccha.be
info & tickets: +32 11 22 99 33
kaartverkoop@ccha.be

CCHA.BE

REDACTIE Gerhard Verfaillie, Laurent Pitsi,
Beatrice Henckaerts, Riet Jaeken, Kristien
Picard & Inge Houben **VORMGEVING**
Monique Rutten & Ludovic Driessen

COVER Beeld van de
voorstelling *The sea within*
van Lisbeth Gruwez/
Voetvolk, op di 21 mei in
CCHA als afsluiter van het
dansen seizoen. Een absolute
must see!

***** De dansvoorstelling van
het jaar." Het Nieuwsblad

***** Indrukwekkend. (...)

Een voorlopig orgelpunt
in een zich ontvouwend
oeuvre." De Standaard

© Danny Willems

BIJGEBOEKT

Voorjaar 2019 organiseert
CCHA twee bijzondere
festivals, en wie festival
zegt, zegt veel nieuwe
namen en voorstellingen!

KROKUSFESTIVAL

vr 1 t/m do 7 mrt
22ste editie van
hét internationaal
kunstenfestival voor
jong publiek. Met o.a.
Kopergietery, Theater
Artemis en De Dansers.
Ontdek vanaf 11 januari
het volledige programma
op krokusfestival.be!

PIANO DAY(S)

wo 27 t/m zo 31 mrt
Een extra reeks
concerten van Peter
Broderick, Guy Van
Nueten, Matteo
Myderwyck e.a. in
huiskamers, bijzondere
locaties én in CCHA.
Ontdek het volledige
programma op
pianodays.be!

WOORDENWISSEL

In ieder nummer van **coulisse** geeft CCHA
deze ruimte aan een persoon met een mening.

Aan **Guido Wevers** de eer
om deze reeks te starten.

Guido Wevers was kartrekker van
Maastricht Culturele Hoofdstad 2018,
oud-directeur van Theater aan het Vrijthof
en oprichter van theaterwerkplaats
Het Kruis van Bourgondië. Tevens is
hij gastheer bij de CCHA talkshow
Zondag Gasten.

"Schipper mag ik over varen?
Zeg mij wat ik dan moet doen!"

Tourist LeMC presenteert dit oude
kinderliedje in een hiphopversie op zijn
nieuwste plaat *We begrijpen mekaar*.
Als een oorworm kruipt het lied bij mij
naar binnen en vervolgens raak ik het
niet meer kwijt. Wat ik ook probeer. Dat
komt natuurlijk door dat langgerekte
"Oooooover varen" meteen in het begin,
denk ik. Direct gevolgd door de tweede
zin met zwaar Aaaaantwerps accent: "Zeg
ma wat ik daaaaan moet doen." Denk ik.

Er is echter iets anders wat mij wakker
schudt.

Het lied katapulteert me weer naar
de tijd toen ik het zelf, hinkelend, zong.
Niks te hiphoppen, wel ritmisch sprongen
maken. "Schipper mag ik over varen,
ja of nee, moet ik dan een cent betalen,
ja of nee?" Springend van het ene vak
naar het andere. Zes vakken omhoog,
bovenaan omdraaien en zes vakken
terug. Er klonk iets spannends door
in dat ogenschijnlijk vrolijke lied.

Ik wilde met de witte zwanen en de
zwarte zwanen oversteken naar
Engeland. Ergens aan de onbekende,
verre overkant was een land waar ik
me geen voorstelling van kon maken,
maar het was wel een land dat trok.
Mijn Engeland was niet hét Engeland,
maar een land ver weg. Er hing iets
avontuurlijks omheen. Iets duister
donkers. Ik voelde me aan mijn lot over
gelaten. "Haal me van de boot, schipper!"

Of nee, veel beter: vaar met me naar
de overkant. Laat me aan wal gaan van
dat vreemde, onbekende land. Laat me
kennis maken met het verleidelijke,
het door mij gevreesde, het verlangde.
Een schipper zijn. Dat, zo realiseer ik me,
is het wat een cultuurcentrum eigenlijk is:
een schipper die me bij de hand neemt,
die me uitnodigt om in de boot te stappen
en mee te varen naar de onbekende
overkant.

Graag scheep ik in, graag laat ik me door
deze schipper bij de hand nemen om
samen met hem, met haar, de duistere
diepe zee over te steken om daar aan
de overkant het verlangde, het gevreesde
én het verleidelijke te ontdekken.

Zes vakken omhoog, omdraaien,
zes vakken omlaag. En dan... zorgen
dat je overeind blijft. Maar dat risico
nemen we. Met plezier. Welkom!

© Miel Noelanders/ #PHOGMOgraphy

dag 1

09.40 u

aankomst van de vrachtwagen aan de loskade

10.00 u

uitladen en start van de opbouw

11.10 u

bevestigen van de theaterdoeken

11.45 u

ophangen van het decor

12.15 u

lunchpauze voor de technische ploeg

13.00 u

afstellen licht en geluid volgens de technische fiche

TUSSENDEUR

Heb je je al eens afgevraagd hoe een voorstelling tot stand komt?

Wij namen een kijkje bij de opbouw van *TrapTown* van Wim Vandekeybus/Ultima Vez

© Ludovic Driessen

dag 2

15.05 u

aankomst artiesten

15.50 u

generale repetitie en doorloop

16.00 u

plooien worden gladgestreken

18.15 u

koffie... véél koffie

19.30 u

de eerste bezoekers stromen binnen

22.30 u

start afbouw

22.50 u

wat stoom aflaten na de voorstelling

23.50 u

einde tweedaagse

BLIND/DATE

gesprekken met inspirerende mensen

tekst An Olaerts

foto's Miel Noelanders/#PHOGMOgraphy

*"Op het podium kun je geen
verlegen dezeke zijn."*

Guy Swinnen/ Guido Belcanto

In godsnaam! Hoe verenigt een mens Guido Belcanto en Guy Swinnen. De ene is op tour met een musical over zijn leven als smartlappenzanger. De andere viert 40 jaar The Scabs en speelt een tribute voor Neil Young. Ze zitten naast elkaar aan tafel. Belcanto draagt een poncho met franjes, Swinnen een jasje met geborduurde punkbands. Begin er maar aan!

Onder de tafel steken hun beider benen. Het zijn vier gelijkaardige benen: lang en mager. Ze zitten in dezelfde smalle jeanspijpen. Ik zie de benen pas als ze allebei recht staan om afscheid te nemen, na een kleine inleiding tot de sauna. Guido Belcanto en Guy Swinnen slaan hun armen om elkaar heen en ik

besluit: die twee delen een onderbouw. De grondtoon is hetzelfde. Ook al praat de ene snel: wham bam bam. En ook al spreekt de andere in trage verzen. Soms reageren ze allebei met hetzelfde ongeloof: "Hoe! Ga jij schrijven?!"

Gène

Ik zit klaar met vragen, een boekje en een ordinaire stylo. Een bandrecorder is horror. "Ik hoor mezelf niet graag interviewen", zeg ik. Dat kennen ze, allebei. Guido Belcanto: "Mezelf op televisie zien is een kwelling."

Guy Swinnen: "Doe eens normaal, denk ik altijd als ik mezelf terugzie. Op het moment zelf denk je dat je grappig bent. Achteraf zie je jezelf denken dat je grappig bent. Allesbehalve! Op live platen moeten alle

bindteksten eruit. Knip, knip, knip, weg ermee! Mezelf terugzien heeft me geleerd om mijn grapjes achterwege te laten. Voortaan houd ik mijn aankondigingen droog en informatief."

Guido Belcanto lacht: "Mijn bindteksten zijn wél grappig. Maar het maakt geen verschil. Als ik ze opnieuw beluister voel ik schroom en gène. Op het podium staan is voor mij een overwinning. Naast het podium voelt het helemaal

*"Optreden is een
soort van
exhibitionisme.
Achteraf ben ik
daar beschroomd
over."*

anders. Dan ben ik een verlegen jongen."

Guy Swinnen knikt: "Op het podium kun je geen verlegen dezeke zijn. Je moet er stààn. Maar ik heb een radar voor pretentie. Het probleem is dat ik bij de zelfzekere Guy Swinnen achter de microfoon soms een héél klein beetje pretentie merk."

"Ik heb geen pretentie," reageert Guido Belcanto. "Integendeel. Ik stel mij heel kwetsbaar op. Optreden is een soort van exhibitionisme. Achteraf ben ik daar beschroomd over."

Het valt op hoe beide heren gedachten hebben die op elkaar lijken, terwijl hun bewoordingen totaal verschillend zijn, op het podium maar ook hier aan

Guy Swinnen

tafel. Guido Belcanto vat samen: "Guy drukt zich uit in het punkidioom. Ik zit met de tongval van de smartlap."

Guy Swinnen: "Toen ik muziek begon te maken imiteerde ik mijn punkhelden: The Clash, Sex Pistols. Voor Guido Belcanto is het anders. "Toen ik straatzanger werd koos ik voor het Nederlands van Zangeres zonder Naam. Alle respect voor wie in het Engels zingt, maar ik koester de liefde voor mijn moedertaal."

Brief op het prikbord

Guido Belcanto heeft thuis geen stromend water. Hij heeft een pomp. Hij woont in een huis midden in de bossen van Wechelderzande. Het is er bijzonder rustig, of toch meestal. "De burens hebben chihuahua's," zegt hij, "vijf stuks! En maar keffen."

Guy Swinnen lacht: "Ik ben nooit bang geweest in het bos, maar je moet toegeven dat het bos soms eigenaardige types aantrekt. Nu woon ik aan de rand van een natuurgebied, maar lang geleden had ik ook een huisje in het bos. Op een ochtend werd

ik 's morgens wakker, zag ik hoe politiemannen met stokken in de grond aan het prikken waren. Ze zochten een lichaam. De burens zaten met moord en doodslag! Dat was wel even schrikken. Voor de rest was er niets aan de hand. Ik woonde er graag. De deur ging bijna nooit op slot. Trouwens, binnen op het prikbord heeft jaren een brief gehangen van Guido Belcanto! Handgeschreven."

"Ik zat met mijn gitaar op café, dat weet ik nog, en in het publiek was er altijd wel iemand die riep: Hey Guy! Doe ons nog een keer Hard times? Ik vond het verschrikkelijk."

Guido Belcanto: "Ik geloof dat ik je adres van de drummer had gekregen. Het ging over dat liedje van jou *Learning to be free*.

Guido Belcanto

Speel je dat nog?

Dat vond ik zo'n mooi liedje. Ik herkende het meteen. Ik wilde hem dat absoluut meedelen.

Guy, je hebt klassiekers gemaakt. Voor zulke boodschappen pak ik pen en papier. Ik houd van de esthetiek van de brief, zeker als je iets belangrijks te zeggen hebt."

Guy Swinnen: *Learning to be free* was een song die ik gemaakt heb toen we pas gestopt waren met The Scabs. Iedereen dacht dat het over het einde van een relatie ging. Maar Guido had het goed herkend. Ik zat met een depressie. Ik was een heel ander mens destijds. Negatief! Het kostte me heel veel moeite om onder de mensen te komen omdat ik wist dat ik een pretbederver was. Ik speelde om den brode in cafeetjes, maar het enthousiasme was weg. Muziek is nochtans emotie. Of je vindt iets fantastisch. Of je vindt iets heel slecht. Het was de medicatie. Antidepressiva houden je veilig in het midden. Ik zat met mijn gitaar op café, dat weet ik nog, en in het publiek was er altijd wel iemand die riep: Hey Guy! Doe ons nog een keer

Hard times? Ik vond het verschrikkelijk. Dan wilde ik alleen nog maar naar huis om met een toeter in de zetel te zitten."

Helmut Lotti

Guido Belcanto knikt voorzichtig. Hij wil het er niet te lang over hebben. "Ik zal van mijn leven nooit meer zo diep vallen als toen. Maar ik zal ook nooit meer een gat in de lucht springen. Je wenst het niemand toe, een depressie. Ik vergelijk het soms met veteranen uit de oorlog. Ze hebben het overleefd, maar ze worden nooit meer dezelfde. Wie depressief is lijkt zich soms te wentelen in ellende, maar eigenlijk is het het besef dat vechten nutteloos is. Gelukkig was er toen mijn zus. Want ik stond op het podium zonder enig vreugdegevoel. Vreemd genoeg kwamen de mensen nadien vaak zeggen dat ze ervan hadden genoten. Terwijl ik alleen maar zong om niet aan de bedelstaf te raken. Zullen we het hierbij laten? Het was een leerrijke tijd die ervoor heeft gezorgd dat ik de signalen herken. Daarom heb ik destijds een brief naar Guy geschreven."

Guy Swinnen: "Ik kende Guido toen nog niet. Ja, ik wist wie hij was, van de posters die ophingen in de café's van Turnhout. Guido woonde in Turnhout. Ik studeerde er aan de Horito, graduaat grafische technieken." De mannen sommen samen op, kroegen uit een Kempens verleden: De Ranonkel, De Wirwar, Het Prutske. "Wij hebben elkaar pas leren kennen toen we samen op de eerste cd van Te gek?! stonden, om het taboe rond geestelijke gezondheid bespreekbaar te maken. Was het niet in 2005?"

Guido Belcanto: "We hebben voor een actie van Te Gek?! ook een keer samen de Galibier beklommen. Met de fiets. Je zag er toen heel slecht uit, Guy! Maar je bent op karakter boven geraakt. Ik weet nog dat ik vol ongeloof aan hem vroeg of hij écht helemaal tot op de top van de Galibier ging fietsen. Omdat we onze trein naar Brussel nog moesten halen!"

Guy Swinnen: "Het was mijn allereerste keer en ik was stikop. Het was verschrikkelijk. Het was al verschrikkelijk nog voor we naar Frankrijk waren vertrokken! Helmut Lotti ging ook mee. Weet je wat die op de persconferentie zei? Dat hij maar 900 kilometer had getraind! Voor mij was dat slikken, hoor. Want ik was op voorhand maar vier keer 50 kilometer gaan fietsen."

Geén kilometriek & géén geluid

Nog iets wat Guido Belcanto en Guy Swinnen gemeenschappelijk hebben! Afstand. Het zijn twee kilometervreters. Ze zitten ieder jaar voor 40.000 kilometer in de auto, rijden van optreden

"Ik heb een oude Mercedes omdat een auto voor mijn geluksgevoel moet kloppen. Ik zie mezelf als een rozenkweker op de mesthoop van het leven. Zoiets lukt niet in een nieuwe Toyota."

naar optreden, ieder in hun eigen Mercedes. "Ik heb een busje", zegt Guy Swinnen. "Zes plaatsen voorin, achteraan een laadbak, ideaal om muzikanten en hun instrumenten ergens heen te krijgen." Guido Belcanto heeft een oude Mercedes. Hij weet niet welke kleur. "Ultradonkerblauw misschien? Of nachtblauw? Misschien dat jij het kunt zien als ik naar de carwash ben geweest. Ik ben in ieder geval kleurenblind. Het maakt niet uit, zolang het maar geen nieuwe auto is. Ik heb een oude Mercedes omdat een auto voor mijn geluksgevoel moet kloppen. Ik zie mezelf als een rozenkweker op de mesthoop van het leven. Zoiets lukt niet in een nieuwe Toyota. Ik moet schoonheid in de wereld brengen, ook als ik mij verplaats." Een ander geliefkoosd vervoermiddel van Guido Belcanto is de fiets. Je ziet aan de man dat hij in vorm is. "Ik ga alle dagen zwemmen", zegt hij. "Ik hoef mijn baantjes niet te tellen. Ik weet dat ik er één per minuut doe. Het maakt samen 30 baantjes, zonder ze te tellen. Ook mijn afstand op de fiets tel ik niet. Ik heb geen kilometriek. Bovendien

ben ik nogal traag. Ik cross niet door het bos. De competitiviteit van mannen samen op mountainbikes, begrijp ik niet."

Guy Swinnen: "Ik ga alle dagen wandelen met Fanny. Ja, ik weet dat het een rare naam is, zeker voor een kortharige border collie. Mijn vader heeft die naam gekozen. Ik heb de hond van hem gekregen toen hij naar een service flat verhuisde. Enfin, samen met Fanny maak ik iedere dag twee wandelingen van drie kwartier. Zonder stappenteller in het bos. Mensen met stappentellers begrijp ik niet. En aan joggers met oortjes kan ik nog veel minder uit. Zo hoor je toch niks? Ik heb het graag stil. Na een optreden rijd ik vaak in stilte naar huis. Geen radio. Geen muziek. Tenzij van Manuel Galbàn of Ry Cooder."

Het is verrassend, twee muzikartiesten die van stilte houden, want Guido Belcanto heeft precies hetzelfde. "Stilte staat op nummer 1 in mijn hitparade. Voor mij gaat er niets boven géén geluid én een goed boek. Ken je dat? Zo'n boek dat ervoor zorgt dat je het zonde vindt om te eten. De biografie van Wannes Van de Velde is zo'n boek. Ik ga er helemaal in op. Ik kan er in verdwijnen. Wannes is de Reus. Hij is mijn lichtend voorbeeld. Als ik zijn biografie uit heb liggen de biografieën van Jean-Marie Berckmans en van Jotie 't Hooft al klaar. Ik lees iedere week een boek."

Simpele akkoorden

De telefoon gaat. Het is Willy Willy van The Scabs. Guido Belcanto gebaart: "Hoe is het nu met hem? Goed? Oh goed! Geef hem een knuffel van mij." Tijd voor een beetje

"Na een optreden rijd ik vaak in stilte naar huis. Geen radio. Geen muziek. Tenzij van Manuel Galbàn of Ry Cooder."

onversneden sentiment. Vraag is waarvoor de andere bewonderen. Voor één keer antwoordt Guido Belcanto als eerste. Over deze vraag hoeft hij niet na te denken. "Wat ik zo goed aan Guy vind is dat hij maar songs blijft maken en daarbij een constant niveau aanhoudt. Uw drang om te schrijven, Guy, is na al die jaren even groot gebleven. Het is waar wat Randy

"Eigenlijk heet ik ook Guido. Het staat op mijn identiteitskaart: Guido. Maar iedereen zegt van kindsbeen al Guy."

waar weinig cinema is. Guy Swinnen en Guido Belcanto lachen. Ze hebben elk drie zonen en luxe interesseert ze geenszins. Er is vriendschap. Er is vanalles. "En eigenlijk heet ik ook Guido," zegt Guy Swinnen. "Het staat op mijn identiteitskaart: Guido. Maar iedereen zegt van kindsbeen al Guy." Het is een bekentenis die de Guido's amusant vinden. Maar elkaar bellen doen ze nooit. "Zo werkt onze vriendschap. Ik heb je telefoonnummer niet eens," zegt Guido Belcanto. "We komen elkaar gewoon soms tegen. Het is zelfs al paar keer in ons blootje gebeurd, in Hezemeer." Guy Swinnen bevestigt: "Ik ga graag naar de sauna, om mee te doen aan opgiëtes en een beetje te zwemmen. Zolang het maar stil is in de sauna. Ik word gek van mensen die zitten te tetteren in de sauna." Guido Belcanto verwoordt het anders: "In de sauna heerst een stilzwijgende intimiteit die gelijk maakt, van professor tot clochard. Naaktheid in de sauna zorgt voor verbondenheid. Maar verder ga ik niet naar de sauna om te socializen. Ik word er net zoals Guy het liefst met rust gelaten. Dus in Hezemeer zeggen we goeiedag en dat is dat."

The Scabs - 40 years
vr 3 mei 2019 — 20 u

Newman zegt: "Success is the absence of decline." Bij mij gaat het allemaal veel moeizamer. Ik heb wel ideeën. Ik schrijf ze allemaal op in een boekje. Maar het komt er niet van om ze uit te werken." "Wat ik zo goed vind aan Guido is dat er in de Nederlanden niemand is zoals hij", reageert Guy Swinnen. Belcanto lacht: "Ik zie het nog groter! In de hele wereld is er niemand zoals mij." Swinnen weer: "Zijn eigenheid is bewonderenswaardig. Na een tijdje heb je als muzikant je eigenheid gevonden. De kunst is om die te bewaren zonder jezelf daarbij te herhalen. Daarvoor moet je de lat hoog leggen." Vervolgens gaat het over

eenvoudige akkoorden. Die gebruiken ze naar eigen zeggen allebei. G C D, zulke dingen. Ze prijzen het geluk van een goede bassist." Ik heb een bassist die mijn nummers verrijkt", zegt Guy Swinnen. "Ik heb ook zo'n bassist", zegt Guido Belcanto. "Het is iemand die mijn simpele majeur en mineur opwaardeert. Heel goed, zolang ze maar niet te ver gaan die bassisten. (lacht) Wij mogen dan geen geschoolde muzikanten zijn, daarin schuilt ook een kracht." Guy Swinnen: "In een interview met Phil Collins heb ik eens gelezen dat hij graag speelt op instrumenten die hij niet kent. Gewoon, om zijn eigen virtuositeit tegen te gaan." (lacht)

Van professor tot clochard

De zon valt op de tafel. De zon schijnt in hun lange zilveren haar. En het gesprek meandert, van Richard Hawley, die wandelend ideeën krijgt voor nieuwe songs, naar Wong Kar-Wai, een Chinese regisseur die heel subtiel bijzonder zinderende films maakt, stomend zonder stomende Hollywoodseks. Het gaat over zwarte Artline-pennetjes, een fetish van Guy Swinnen. Aansluitend wordt er verteld over Jan De Smet, die het ook heeft: de liefde voor pennen, stempeltjes en briefpapier. Het gaat over Charlie Chaplin, die zelf de muziek maakte bij zijn films en over Wechelderzande

SPRAAK WATER

MIJN TUIN(STOEL) OF DE JOUWE?

Jardin-Cour

Deze termen uit het theaterjargon ontstonden toen Molière in de 17de eeuw zijn stukken opvoerde voor koning Lodewijk XIV in de "Salle des Machines", een onderdeel van het Paleis der Tuilerieën, die zich tussen de binnenplaats en de tuin bevonden.

Molière kwam tot de conclusie dat links op het podium niet links was in de zaal. Daarom gebruikte hij de tuin (jardin) en de binnenplaats (cour) om respectievelijk links en rechts aan te duiden. Dit is gezien van op de regisseursstoel in de zaal.

Praktisch gezien merken we dit nog aan de stoelcijfers in de zaal: even stoelen staan aan de rechterkant als je naar het podium kijkt (cour), oneven stoelen aan de linkerkant (jardin).

Het zal niet verwonderen dat in het VK andere termen gebruikt worden: **stage-left** en **stage-right**. Het standpunt is dat van de acteurs op het podium: stage-left is dus voor het publiek in de zaal rechts en stage-right links. Omdat de 'voertaal' in de grotere internationale producties het Engels is, wordt er ook bij ons meer en meer gebruik gemaakt van de termen stage-left en stage-right.

RONDLEIDINGEN

Persoonlijk kennismaken met de werking van CCHA

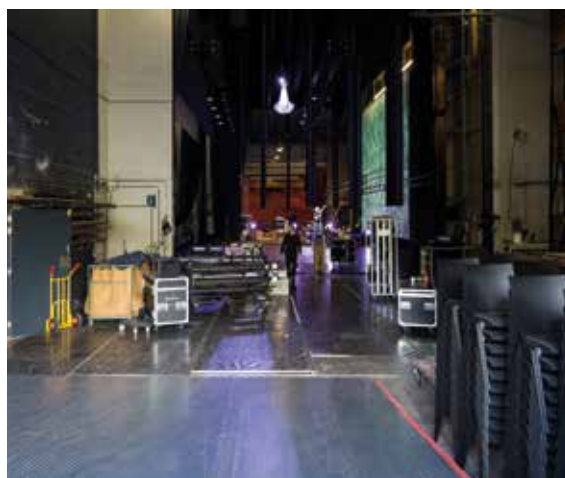
Voor groepen organiseren wij graag rondleidingen voor en achter de schermen waarbij uitvoerig uitleg wordt gegeven over de werking en de programmering van CCHA. Meer inlichtingen en informatie bij Inge Houben via inge.houben@ccha.be of op 011 77 15 19.

STAGE

Ben je op zoek naar een stageplaats?

We zoeken vaak gemotiveerde stagiair(e)s met culturele bagage (bachelor of master) om mee te werken aan onze festivals en/of projecten. Dit kunnen uitvoerende taken zijn op het vlak van communicatie, productie of marketing,

© Paulien Poelmans

en/of een onderzoeksopdracht uitwerken naar onderdelen van onze werking. Een vlotte pen, een supermotivatie én een dosis zelfstandigheid zijn pluspunten.

Elke stageaanvraag moet vergezeld zijn van een zo concreet mogelijk projectvoorstel, of van enkele specifieke interessegebieden waarrond de stage zich zou afspelen. Vergeet ook niet te vermelden in het kader van welke opleiding je stage zal volgen!

Om de haalbaarheid te vergroten en slaagkansen te verbeteren, nemen we niet meer dan 2 stagiair(e)s per seizoen aan en enkel stagiair(e)s die gedurende een langere periode (2 à 3 maanden) voltijds stage kunnen lopen.

Stuur je motivatiebrief en cv naar cultuurcentrum Hasselt, t.a.v. Katrien Buvens, Kunstlaan 5, 3500 Hasselt of mail naar jobs@ccha.be.

HOOR JE DAT?

Verstaanbaarheid voor slechthorenden

Onze technische ploeg doet er bij iedere voorstelling alles aan om het geluid in de theater- of concertzaal tot in de puntjes te verzorgen, maar soms zijn er specifiekere vragen. Daarom is de zaal uitgerust met een ringleiding voor slechthorenden. Personen met een hoorapparaat met een T-stand kunnen hiervan gebruik maken. Aan het onthaal zijn, mits afgifte van je identiteitskaart, ook enkele ontvangsttoestellen beschikbaar voor mensen zonder hoorapparaat of met een hoorapparaat zonder T-stand.

EEN POEP HOGER

Speciaal voor de aller-kleinsten heeft CCHA een aantal stoelverhogers zodat ze alles goed kunnen meemaken tijdens de familievoorstellingen. Af te halen aan het onthaal mits afgifte van je identiteitskaart.

THUIS IS EEN GEVOEL HOMEWORK C33

Als open cultuurhuis stelt CCHA zijn deuren en infrastructuur niet alleen open voor het publiek, maar ook voor kunstenaars. CCHA stelt de artistieke werkruimte C33 (op de eerste verdieping aan de achterzijde) residentieel ter beschikking van een fotograaf, designer, architect, beeldend kunstenaar of auteur. Enerzijds kan de kunstenaar daar werken aan zijn/haar/hun eigen

project(en), anderzijds vragen we om vanuit die ruimte ook te kijken naar CCHA, naar Hasselt en naar de wereld. Welke vorm dat aanneemt, dat hangt dan weer af van de residenten zelf.

De eerste resident was beeldend kunstenaar **Diana Herz** die in **HOMEWORK C33** werkte aan de tentoonstelling *Schnittstellen*, werk voorbereide voor een residentie in Zwitserland en het project *Melting times* (Nordic night(s) 2018) uitwerkte. Daarnaast stelde ze er, samen met auteur Tuur Devens, de novelle *Opa en meneer Martin* voor. Dat boek baseerde de auteur op Diana's zoektocht naar het verleden van haar grootvader.

In januari 2019 verwelkomen we een kunstenaarsgroep die bestaat uit **Griet Moors**,

Tom Lambeens, Carla Swerts, Patrick Ceyssens en **Remco Roes**. Allen hebben ze een eigen beeldende praktijk. Daarnaast zijn ze verbonden aan **FRAME**, de onderzoeksgroep van de Universiteit Hasselt en **PXL-MAD**, waar artistiek onderzoek en onderwijs plaatsvindt onder de vaandels van aandachtig kijken, denken in beelden en het verkennen van en grip krijgen op de wereld vertrekkende vanuit de eigen waarneming. Op die manier sluiten ze nauw aan bij de tentoonstellingen in CCHA die allemaal uitgaan van *lens-based media*, fotografie en/of video.

Ook onze nieuwe residenten zullen hun aanwezigheid in **HOMEWORK C33** gebruiken voor een dialoog met zichzelf, met elkaar en met de ruimtes, medewerkers, bezoekers en eigenheid van CCHA.

VER(S)GEZICHT

Misschien heb je het al opgemerkt? We hebben er sinds kort enkele nieuwe collega's bij!

Begin augustus versterkte de Hasseltse **Silvy Ceulemans** het kaartverkoopteam van CCHA. Net als Myriam Silkens, Melissa Cupers en Lou De Corte helpt ze je graag verder bij het reserveren van uw plaatsen of bij andere vragen.

Ook onze technische ploeg kreeg er in september een medewerker bij. **Jean-Lou Caglar** uit Beringen is gespecialiseerd in licht- en geluidontwerp en heeft in het verleden gewerkt voor diverse Belgische en internationale gezelschappen zoals Agora Theater, Traffic Theater, tgMax, Zefiro Torna, De Queeste, Artemis, La Muerte, Mila Traush, kindervandevilla, Grand Théâtre de Luxembourg, Philharmonie de Luxembourg en vele anderen...

Homework C33 - Werk van Diana Herz

“Als ik zwem,
word ik een vis.”

Melanie De Biasio

doorbreekt de kilte

tekst Christof Rutten
foto's Jérôme Witz

Deze winter komt Melanie de Biasio de kille en donkere dagen verdrijven met de warme gloed van haar stem en muziek. Op 21 februari staat ze voor de derde keer op de planken van cultuurcentrum Hasselt. Ze doet wat mysterieus over wat we mogen verwachten...

De Biasio (12 juli 1978, Charleroi), dochter van een Italiaanse vader en Belgische moeder, ziet op 3 mei 1986 Sandra Kim het Eurovisiesongfestival winnen en zegt tegen haar papa: "Ik wil zangeres worden." In 2007 verschijnt haar debuut *A stomach is burning*. Maar het is vooral met *No deal* uit 2013 dat ze een groot publiek bereikt. In binnen- én buitenland.

Haar mix van jazz, elektronica en pop, maar meer nog de sensuele combinatie van haar unieke stem en warme sfeer brengt haar tot op het podium van *Later... with Jools Holland*. Daarmee volgde ze als enige Belgische artiest Zap Mama op die dat in 1994 al eens mocht doen. Als Mark Oliver Everett - E van Eels - tijdens een autorit haar muziek hoort, raakt hij meteen gefascineerd. Hij wil meteen weten wie die mysterieuze zangeres is en nodigt haar uit op tournee.

In 2014 zijn we getuige hoe ze een volle tent op Rock Werchter, gevuld met voetbalfans die op de WK-wedstrijd Argentinië-België zitten te wachten, toch tot aandachtig luisteren kan bewegen met een show die langzaam maar uiterst doeltreffend naar een climax reikt. Zoals altijd op de bühne is de Biasio helemaal *into the music*.

In moeilijke tijden voor platenfirma's en sterren die even vluchtig weer verdwijnen als ze zijn verschenen, lijkt de Biasio te kunnen doen wat ze wil. In 2016 verrast ze met *Blackened cities*, een trip van 24 minuten, een ode aan haar Charleroi. Een nummer dat ze in een kortere en andere versie herneemt op haar derde langspeler *Lilies* in 2017. Ze lijkt soms onvoorspelbaar, maar kwaliteit kan je met zekerheid verwachten.

Je neemt je tijd om albums te maken. Werk je momenteel aan iets nieuws?

Melanie de Biasio: "Ik ben bezig ja (lacht), maar ik kan niet veel verklappen. In eerste instantie mag je vooral een hele reeks nieuwe concerten met een nieuwe band verwachten. En ik ben ook op zoek naar nieuwe muzikale texturen."

Voordat je bekend werd met je jazz-albums speelde je in een punkbandje. Je was ook fan van Nirvana en co. Was de keuze voor jazz als een jas die je het beste paste?

"Nee, die keuze was er eerder per ongeluk. Toen ik naar het conservatorium trok, kreeg je maar twee opties. Klassiek of jazz. Jazz trok me meer aan, inspireerde me meer. Het gekke is dat ik het afgelopen jaar plots veel meer klassieke muziek ben beginnen te ontdekken. Ik ben dol op Chopin,

Ravel en pianist Vladimir Horowitz. Nu hoor ik in klassiek vrijheid, terwijl ik vroeger dacht dat het allemaal heel erg rigide was. Ik sta nog maar aan het begin van mijn zoektocht, maar ik ben er dol op als dat soort vooroordelen plots wegspoelen."

Heeft die ontdekkingstocht in klassiek misschien iets te maken met die nieuwe muzikale texturen waar je naar op zoek was?

(lacht) "Mmmm, ik weet het niet. Het zal me sowieso op veel vlakken gaan inspireren."

Inspiratie vond en vind je ook in je geboortestad Charleroi. Voor velen heeft die plek nog een donkere, negatieve bijklank. Wil jij dat beeld veranderen met je muziek, of als ambassadrice van de lokale culturele scene?

"Ik wil niets veranderen, ik wil de stad gewoon omarmen en er deel van uitmaken. Er zijn veel nuances, veel verschillende soorten schaduwen in een beeld. Charleroi is niet wat we ervan denken of wat de stad schijnt te zijn. Vandaag de dag is de stad een (ze zegt het in het Nederlands) 'boeiende' plek. Je voelt er veel energie op artistiek vlak. Er residieren veel kunstenaars, er zijn veel concerten, veel exposities op al even veel locaties voor kunst en cultuur. Een plek als Le Vecteur, een event als *Charleroi dances...* Ik ben er geboren en de stad voedt me als artiest. Elke keer als ik op reis ben of op tournee zegt mijn intuïtie me dat ik er terug wil keren. Het is mijn thuis."

Je zou een link kunnen leggen met Limburg. Ook daar is er een mijnverleden én een bevolking die trots is op haar regio, wat anderen er ook over mogen denken en zeggen.

"Ik heb vrienden in Limburg en laatst was ik twee avonden bij hen en voelde ik de overeenkomsten met Charleroi. Ik kan me dus perfect voorstellen dat je parallellen kan zien tussen de twee. Het zou interessant zijn om daar een synergie tussen te maken."

In je ode aan Charleroi, *Blackened cities*, zing je: "Greed and power may prevail/No you won't find me trapped in this jail/No you won't find me in any jail." Vrijheid is een term die vaak in je muziek én in gesprekken met jou voorkomt. Je lijkt ook te kunnen doen wat je wil, en dus lijkt je me vrij te zijn. "Interessant dat je nu net deze passage aanhaalt, want als ik dat tegenwoordig live zing, zing ik "you won't find me in any jail or in many." Ik denk dat ik in zowel in any als in many jails tegelijkertijd zit. Dat is onvermijdelijk tussen enerzijds de zoektocht naar

© Alexander Popelier

MEER JAZZ?

De Beren Gieren

do 28 mrt 19 – 20 u

LABtrio

di 16 apr 19 – 20 u

puurheid en anderzijds de realiteit. Er is altijd een balans, ook bij vrijheid. Vrijheid is iets wat je niet an sich voelt: er zijn ups an downs. Het is pas als je volledig vast lijkt te zitten, dat je ook weet hoe vrij zij je voelt."

Je vader kwam werken in de mijnen. Jullie hadden het niet al te breed vroeger. Hoe kijk je tegen geld aan?

"Geld is energie. Als je werkt en je hebt niet de energie om jezelf te herbronnen of om jezelf vrij te voelen in wat je doet, zit je met een probleem. Maar geld kan in mijn geval niet gebruikt worden voor enkel individuele doelen. Als je weet dat je geld gebruikt voor iets dat groter is dan jezelf, dan is geld energie. Het is belangrijk hoe je het gebruikt, en hoe je het deelt met anderen."

Je zegt dat je met je muziek ook vrijheid wil scheppen voor de luisteraar: een plek bieden waarin hij of zij kan dromen.

"Dat is mijn job. Mijn rol in het leven."

En dat is belangrijker dan muziek maken voor jezelf?

"Muziek maken voor mezelf? Hoe bedoel je?"

Maakt een muzikant geen muziek voor zichzelf? Om iets van zichzelf te kunnen uitdrukken?

"Je doet dingen omdat je inspiratie voelt om iets te doen. En als jij die inspiratie voelt, zullen anderen dat ook gaan voelen. Neem nu een kind. Als je wil dat een kind gaat tekenen, dan zeg je niet: "ga tekenen." Nee, je pakt een blad papier en begint zélf te tekenen. Op die manier zal het kind voelen dat jij geïnspireerd bent en zal het zelf ook inspiratie voelen om aan het tekenen te gaan. Dat is een vorm van communicatie. Hetzelfde geldt voor mijn muzikanten en luisteraars. Ik kan niet aan hen vragen om geïnspireerd te worden door op zichzelf te focussen. Ik moet gefocust zijn op mezelf in de eerste plaats. En dan, c'est une chaîne écologique. Een proces niet geleid door wil, maar door respect voor een creatieve kiem. Een zaadje dat je kan laten groeien op een natuurlijke manier."

Eindigend op een sportieve noot: je bent naar verluidt een fervent zwemster.

"Klopt. Zwemmen is een manier om inspiratie op te doen en het lichaam te reactiveren. Het is ook een manier om ruimte te vinden waar niemand je kan storen (lacht). Als ik zwem, word ik een vis, op een of andere manier."

Melanie De Biasio – do 21 feb 2019 – 20 u

PASSÉ COMPOSÉ

terugblik op memorabele voorstellingen
uit de rijke geschiedenis van CCHA

Nina Simone

donderdag 29 maart 1990

Op 29 maart 1990 stond Hasselt even op de wereldkaart! CCHA (toen nog Cultureel Centrum Hasselt) nodigde de Amerikaanse singer-songwriter, pianiste en burgerrechtenactiviste uit voor een memorabel concert. Voor een ticket van de toen 57-jarige Simone betaalde je 750 BEF!

Nina Simone was de artiesten-naam van Eunice Kathleen Waymon. In 1954 nam ze de naam "Nina Simone" aan - "Nina" was haar koosnaam van haar vriendje (afgeleid van niña, Spaans voor "meisje") en "Simone" verwees naar de Franse actrice Simone

Signoret. Het publiek merkte haar voor het eerst op in 1959 door haar hartverscheurende vertolking van George Gershwins *I loves you, Porgy* (uit de musical *Porgy and Bess*). De hit werd gevolgd door *My baby just cares for me*, dat in 1987 opnieuw een hit werd toen het nummer gebruikt werd in een campagne voor Chanel N°5.

HET LAB

artiesten repeteren
en verblijven in hartje Hasselt

CCHA wil voorstellingen TONEN, wil graag ook REFLECTEREN op maatschappelijke tendensen en wil artiesten ONDERSTEUNEN. Daarom ging CCHA deze zomer van start met een residentieel artistiek laboratorium, HET LAB. Het hele jaar lang zullen voortaan theater- en dansmakers voor jong publiek in Hasselt verblijven. HET LAB biedt ze de kans te onderzoeken, te repeteren en af te monteren. Sommigen willen we ook coproductioneel ondersteunen.

Als goede huisvader biedt CCHA deze gezelschappen/ artiesten verblijf aan in het ruime **LAB appartement** in het centrum van Hasselt met plaats voor 6-8 personen. Tevens kunnen ze gebruik maken van een unieke **repetitieruimte** van 120 m².

De vraag was en is overweldigend. Tot begin februari is HET LAB volzet met residenties van Amalia Herrera, tout petit, dividu, Jaouad Alloul, Nat Gras, Yentl de Werd/ Charlotte Alles en My Lindblad, Christine Verheyden en Siska Baeck. Door het maken van voorstellingen direct te verbinden aan het tonen ervan draagt CCHA bij tot de culturele diversiteit en rijkdom van Hasselt en de ruimere regio.

tout petit in de repetitieruimte van HET LAB

© Ludovic Driessen

VRIJWILLIGERS

Zin om mee te draaien bij de voorbereiding en uitwerking van één van onze festivals of help je liever mee in de dagelijkse werking van CCHA? Gemotiveerde vrijwilligers zijn altijd welkom voor allerlei praktische ondersteuning. Misschien ben jij wel de chauffeur die we zoeken om onze artiesten van en naar het station of hotel te vervoeren, of misschien ligt je passie in het onthaal van onze bezoekers of wil je liever de artiestencatering klaarzetten op een mooi gedekte tafel?

Heb je zin om als vrijwilliger te werken in CCHA? Twee keer per seizoen organiseren we gesprekken met alle kandidaat-vrijwilligers, enerzijds om je beter te leren kennen, anderzijds om wederzijdse verwachtingen en de mogelijkheden binnen het huis toe te lichten. De eerstvolgende gesprekken zijn gepland in het voorjaar van 2019.

Interesse om op gesprek te komen? Registreer je via het formulier op ccha.be/vrijwilligers, nadien nemen we contact met je op. Tot dan!

ONTCIJFERD

Onze medewerkers tellen mee...

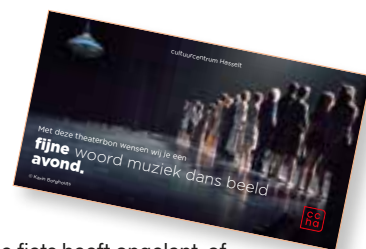

Laurent Pitsi (concerten, dans, Nordic night(s) en communicatie) werkt bijna 20 jaar in CCHA. Hij is 44, meet 1m94, weegt 72 kg, scheert zich 2x per maand en laat zijn haar 4x per jaar knippen. Hij komt de dag door met 10 koppen koffie en drinkt al 30 jaar iedere dag 1 liter Perrier. Hij beantwoordt gemiddeld 82 mails per dag en vergadert zowat 6 u per week. Hij woont 150 concerten en voorstellingen per jaar bij, heeft meer dan 3.500 lp's/cd's en beluistert elke dag zeker 5 albums. Hij werkt 10 u per dag en start en eindigt diezelfde dag met een wandeling met de hond, goed voor zo'n 20 km per week. Hij heeft iets met het Noorden en ging net voor de 2de keer naar Reykjavik. Hij rijdt met zijn 4de (en waarschijnlijk laatste) Saab (900/9.3).

Onze medewerkster kaartverkoop **Melissa Cupers** is 32 jaar en werkt al meer dan 2 jaar bij CCHA. Ze woont samen met haar 3 jaar jongere partner waarmee ze al 13 jaar een relatie heeft, en hun witte 9-jarige kat Plusje. Ze gaat minstens 3 keer per jaar op reis en heeft meerdere loopwedstrijden van 10 kilometer gelopen! Haar ukulele heeft zoals gewoonlijk 4 snaren. Ze werkt gemiddeld 40 uren per week. Ze beantwoordt gemiddeld 8 telefoontjes per uur en 20 e-mails per dag. Op één seizoen verkoopt ze alleen meer dan 20.000 kaarten.

**DANK U, MERCI,
DANKE, GRAZIE,
CHOKRANE,
OBRIGADO,
GRACIAS,
TESEKKÜR EDERIM!**

Hoe bedank je je opa die je fiets heeft opgelapt, of je zus waar je steeds terecht kan voor goed(bedoelde) raad, die lieve buurvrouw die je planten water geeft als je weg bent, je puberende neefje die stiekem van ballet houdt, je collega die zulke lekkere taarten bakt voor je verjaardag... Het programma van CCHA biedt voor iedereen zo veel moois om te ontdekken! Met de **CCHA Theaterbonn** schenken we je ongetwijfeld een fijne avond vol theater, muziek of dans!

Theaterbonnen kan je kopen bij de kaartverkoop, via 011 22 99 33 en kaartverkoop@ccha.be of online op ccha.be.

Het gebouw van 'cultureel centrum Hasselt' werd in 1972 geopend volgens de plannen van architect Isia Isgour. De strakke, tijdloos modernistische look staat nog altijd 'als een huis'. De afgelopen 10 jaar hebben de theaterzaal, de straat en het theatercafé al een ingrijpende renovatie ondergaan.

In oktober 2018 werden de ramen aan de achterzijde (met enkelvoudig glas) vervangen en werd er gestart met de reorganisatie van de burelen die samen worden gebracht op de eerste en tweede verdieping aan de achterkant van het gebouw.

Zomer 2019 is dan de inmiddels 46 jaar oude 'artist backstage' aan de beurt. Onder leiding van a2o architecten worden het artiestenfoyer en alle loges gemoderniseerd naar de functionele eisen van deze tijd.

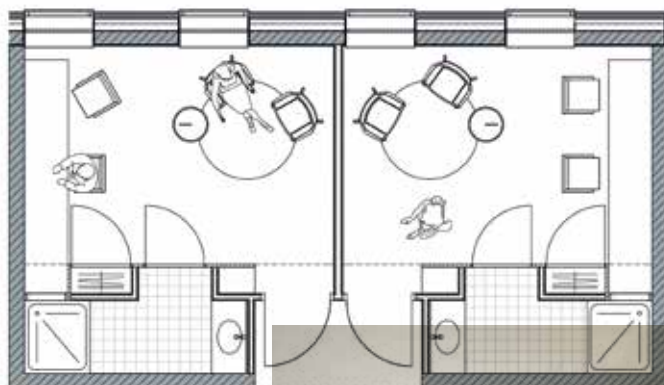
© schetsen a2o

sfeerbeeld

artiestenloges

De artiestenloges ondergaan een ware metamorfose en bieden voortaan de nodige rust- en werkruimte. Iedere loge beschikt over een douche, bergruimte en zit- en werkhoek. Warme en duurzame materialen geven de artiestenvertrekken een huiselijke sfeer.

grote loge

METAMORFOSE

grootse renovatiewerken 'backstage'

kleine loge

sfeerbeeld

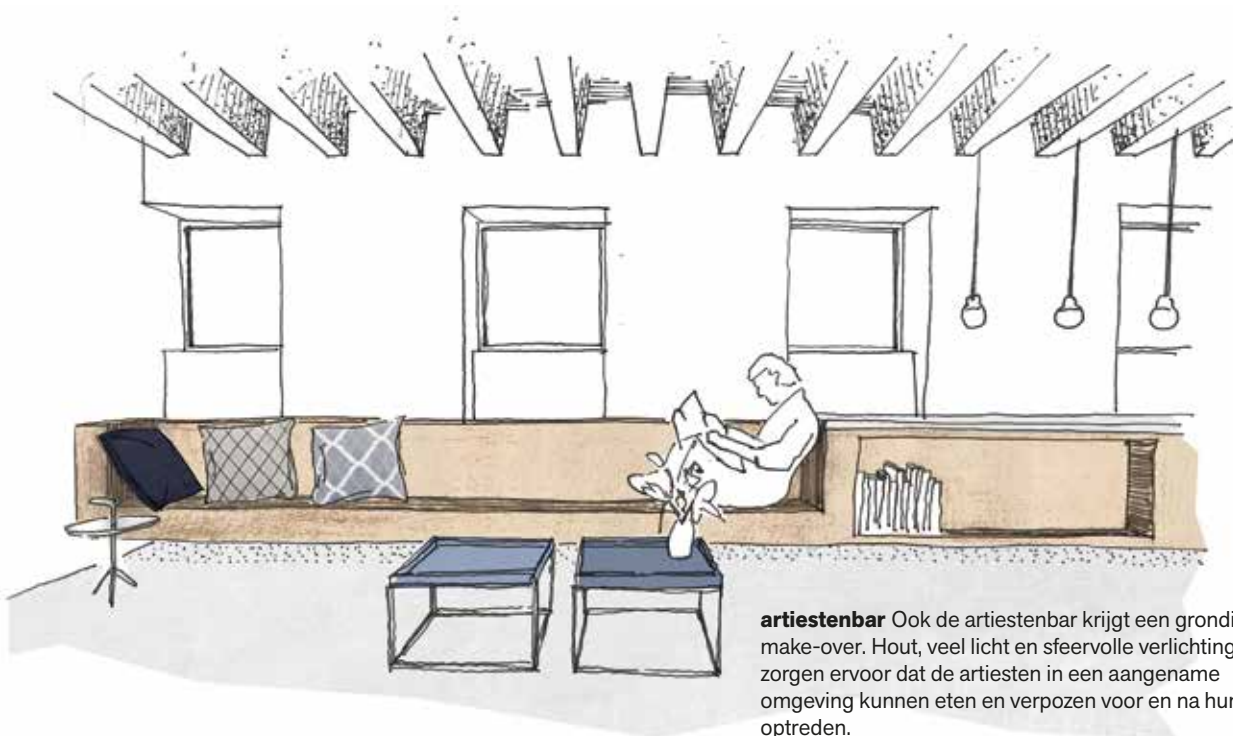

sfeerbeeld

backstage De gang achter de podia krijgt een frisse update met dieper gelegen deuren. Dit zorgt ervoor dat de gangpaden nooit versperd worden door openstaande deuren.

technische faciliteiten De technische faciliteiten voor zowel de kleine als de grote theaterzaal krijgen een grondige update en vanaf september 2019 krijgt de kleine theaterzaal zelfs een eigen laadkade voor de vracht- en/of bestelwagens van bezoekende gezelschappen.

artiestenbar Ook de artiestenbar krijgt een grondige make-over. Hout, veel licht en sfeervolle verlichting zorgen ervoor dat de artiesten in een aangename omgeving kunnen eten en verpozen voor en na hun optreden.

S / M / L / XL / XXL

size doesn't matter

CCHA kan rekenen op een schare trouwe bezoekers. Sommigen komen maar enkele keren per jaar, anderen genieten bijna maandelijks of zelfs wekelijks van onze voorstellingen. Wij stellen er graag enkelen aan je voor:

S

Bob T'Jonck Wie uit het binnenland naar de kust kwam wonen, werd in Oostende geen echte kustbewoner maar een aangespoelde genoemd. Ikzelf ben wel een kind van de zee. Maar ik deed het omgekeerde aan het eind van de vorige eeuw: ik vond in Hasselt de meest geschikte ankerplaats die ik me kon indenken. Als fervente liefhebber van klassieke muziek was de aanwezigheid van het CCHA een troefaan bovenop. CCHA is uiteraard de bezorger van mijn abonnement op de concerten en andere activiteiten. Sinds 2000 ben ik er als de kippen bij om, zodra het programmaboek is verschenen, mijn keuze te maken en mijn abonnement vast te leggen. Ik ervaar CCHA als zeer goed georganiseerd en zeker klantvriendelijk. CCHA doet het voortreffelijk en ik hoop nog lang van de programmering te mogen genieten!

M

Inge Liefsoens CCHA ondersteunde mij vroeger als theatermaker op logistiek en financieel vlak, waardoor ik op het vlak van Limburgse familieproducties baanbrekend werk kon verrichten. Nu zorgt CCHA ervoor dat ik mijn zoontje bekend kan maken met goed theater en zijn fantasie kan prikkelen. Onlangs reden wij in de auto voorbij CCHA. Hij zei: "Oh, daar, mama ons theater. Wanneer gaan we daar nog eens naartoe?" Het begint dus vruchten af te leveren! Ik kom graag naar CCHA. Elk jaar heb ik een theater- en een familieabonnement. Ik ga soms met vrienden, soms alleen. Ik kom altijd wel bekenden tegen en zo'n theateravond is dan stevast een uitje om verwonderd te zijn én bij te kletsen. Mijn zoontje houdt ook van het Krokusfestival. De voorstellingen, de gezellige drukte en de nevenactiviteiten maken het een echt feest om ieder jaar naar uit te kijken.

L

Chris Ilsbroux CCHA is voor mij een cultuurtempel wat betreft woord, zang, muziek, dans en nieuwe technieken die aan bod komen en mij interesseren. Ik ga regelmatig naar een voorstelling en ben er kind aan huis sinds we in 1987 in Hasselt zijn komen wonen. In het afgelopen jaar zijn veel van de vertrouwde personeelsleden vervangen (pensioen) en dat is even wennen, maar naar voorstellingen gaan is mijn vrijheid, ik kom er tot rust en geniet er van de sfeer en aanwezige energie. De beleving en het onder de mensen zijn is voor mij belangrijk.

XL

Pablo Nuytens CCHA brengt een ruim aanbod van comedy tot klassiek. Met het gezin naar familievoorstellingen gaan is een meerwaarde alsook met zijn tweetjes er een ontspannende uitstap van maken. Als verantwoordelijke voor het cultureel aanbod in mijn werkveld met personen met een beperking komen we al lang van voorstellingen genieten, dit is enkel mogelijk door een goede samenwerking en voorbereiding qua plaatsbezetting en aanbod. Ik ervaar vooral het team als heel positief en gedreven. Zo staan ze steeds gereed om te helpen met een persoonlijke aanpak.

XXL

Roland Maes Als tiener, toen ik nog naar het St-Jozefscollege ging, bracht ik vele middagpauzen door in CCHA, daar is toen mijn liefde voor kunst en cultuur begonnen. Dit heeft zich mijn hele leven blijven doorzetten. CCHA is voor mij dan ook een plaats waar ik geprikkeld word op vlak van beeldende kunsten, dans, muziek, toneel... Er is ook heel veel nieuws en onbekends te ontdekken! Ik kom heel graag in CCHA, vriendelijk personeel en men maakt echt werk van alle activiteiten die er plaats vinden. Je kunt er ook een hapje eten en iets drinken na de voorstellingen. Kortom: het is heel belangrijk voor mij. Ik zou het erg missen mocht het er niet zijn. Ik ben fan!

Tickets, meer info & videos?
ccha.be

like en volg ons voor de laatste informatie, fotoverslagen en meer: #cultuurcentrumhasselt #CCHA